

Pápežové katechézy o rodine: audiencia 10. júna 2015

„Rodina a choroba“ – to bola téma dnešnej katechézy pápeža Františka počas generálnej audiencie na slnkom rozpálenom Námestí sv. Petra. Svätý Otec pokračujúc v cykle o rodine poukázal na utrpenie rodiny v situácii, keď niektorého z jej členov zastihne choroba. Zároveň na príklade evanjeliového úryvku o Ježišovi uzdravujúcom chorých pripomenul úlohu Cirkvi „pomáhať chorým, potešovať

ich, pozdvihovať, byť im nablízku“.

21.10.2015

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Pokračujeme v katechézach o rodine a v tejto katechéze by som sa chcel dotknúť aspektu veľmi rozšíreného v živote našich rodín, a to choroby. Je to skúsenosť našej krehkosti, ktorú najviac prežívame v rodine, od detstva a potom hlavne v starobe, keď sa dostavia neduhy.

V prostredí rodinných zväzkov sa choroba milovaných osôb pociťuje s ešte väčšou intenzitou utrpenia a sklúčenosti. Láska nám to dáva vnímať silnejšie. Mnohokrát je pre otca alebo matku oveľa ťažšie znášať chorobu syna či dcéry, než svoju vlastnú. Dá sa povedať, že rodina

bola odjakživa tou «najbližšou» nemocnicou. Ešte aj dnes je v mnohých častiach sveta nemocnica privilegiom pre niekoľkých a často sa nachádza ďaleko. Sú to matky, otcovia, bratia, sestry, staré mamy, ktoré zabezpečujú liečbu a pričiňujú sa o uzdravenie.

Evanjeliá na mnohých miestach rozprávajú o stretnutiach Ježiša s chorými a jeho angažovaní sa pre ich uzdravenie. On sa verejne predstavuje ako ten, ktorý bojuje proti chorobe a ktorý prišiel preto, aby uzdravil človeka zo všetkého zla: zo zla pre ducha i zo zla pre telo. Naozaj dojímavá je práve spomenutá evanjeliová scéna z Markovho evanjelia. Hovorí takto: «Keď sa zvečerilo, po západe slnka, prinášali k nemu všetkých chorých a posadnutých zlými duchmi» (Mk 1,32). Keď myslím na dnešné veľkomestá, pýtam sa, kde sú dvere, pred ktoré možno priniesť chorých v

nádeji, že budú uzdravení?! Ježiš sa nikdy nevyhýbal starostlivosti o nich. Nikdy neprešiel pomimo, nikdy neodvrátil tvár na druhú stranu. A keď otec alebo matka, či jednoducho priatelia, prinášali pred neho chorého, aby sa ho dotkol a uzdravil ho, neodkladal s časom; uzdravenie malo prednosť pred zákonom, aj takým posvätným, akým bol sobotný odpočinok (Mk 3,1-6). Učitelia zákona Ježišovi vyčítali, že uzdravoval v sobotu, že v sobotu konal dobro... Ježišova láska bola tá, ktorá uzdravovala, činila dobro. A to je vždy prvoradé!

Ježiš posielal učeníkov, aby konali to isté dielo a dáva im moc uzdravovať, čiže pristupovať k chorým a postarať sa o nich až do dôsledkov (porov. Mt 10,1). Musíme mať na pamäti, čo povedal učeníkom v príbehu o človeku, ktorý sa narodil slepý (Jn 9,1-5). Učeníci – pred slepcom, ktorý stál pred nimi! – diskutovali, kto

zhrešil, keďže sa narodil slepý, či on alebo jeho rodičia, ako príčina jeho slepoty. Pán jasne povedal: ani on, ani jeho rodičia; stalo sa to, aby sa na ňom ukázali Božie skutky. A uzdravil ho. Nuž, hľa, toto je Božia sláva! Toto je úloha Cirkvi! Pomáhať chorým, nestratiť sa v klebetách, vždy pomáhať, potešovať, pozdvihovať, byť chorým nablízku; to je tá úloha.

Cirkev pozýva k neprestajnej modlitbe za našich drahých, ktorých postihlo zlo. Modlitba za chorých nesmie nikdy chýbať. Ba, musíme sa modliť ešte viac, či už osobne alebo v spoločenstve. Zamyslime sa nad evanjeliovým príbehom o kanaánskej žene (Mt 15,21-28). Je to pohanská žena, nepatrila do izraelského ľudu. Je pohanka, ktorá naliehavo prosí Ježiša, aby uzdravil jej dcéru. Ježiš, aby vyskúšal jej vieru, najprv tvrdo odpovie: «Nemôžem, najprv musím myslieť na ovce z domu Izraela». No žena

neustupuje – mama, keď žiada pomoc pre svoju ratolesť, nikdy neustupuje! Poznáme to všetci, však? Mamy bojujú za svoje deti! A odpovedá: «Aj šteňatám, keď sa už páni najedli, niečo dajú!», akoby hovorila: «Pozri sa na mňa aspoň ako na šteňa!» A Ježiš jej odpovie: «Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš» (Mt 15,28).

Zoči-voči chorobe aj v rodine nastávajú ťažkosti, z dôvodu ľudskej slabosti. No čas choroby vo všeobecnosti privádza k zosilneniu rodinných spojív. Myslím na to, ako veľmi je dôležité vychovávať deti od malička k spolupatričnosti v čase choroby. Taká výchova, ktorá ukracuje o citlivosť pre ľudskú chorobu, zatvrdzuje srdce. A stáva sa, že mladí ľudia sú «znecitlivení» pred chorobou druhých, neschopní konfrontovať sa s utrpením a prežiť túto hraničnú skúsenosť. Kolkokrát vidíme, všetci sme to zažili, že do

práce príde muž, žena s unavenou tvárou, so spustenými plecami... a pýtame sa ich: «Čo sa deje?»

Odpovedia nám: «Spal som iba zo dve hodiny, pretože doma sa striedame, aby sme boli pri synčekovi, dcérke, pri chorom, pri starom otcovi, pri starej mame...» A deň pokračuje prácou. Nuž, toto sú hrdinské veci, sú hrdinstvom rodiny! Toto skryté hrdinstvo sa prejavuje, keď je niekto chorý, otec, mama, syn, dcéra... A deje sa to nežne a s odvahou.

Slabosť a utrpenie prežívané v našich najdrahších a najposvätnejších citoch môžu byť pre naše deti a našich vnukov školou života – na výchovu detí a vnúchat k tomu, aby porozumeli tejto rodinnej blízkosti v chorobe – a stanú sa ňou vtedy, keď sú chvíle choroby sprevádzané modlitbou a láskavou a starostlivou blízkosťou príbuzných. Kresťanské spoločenstvo dobre vie, že rodina v

skúške choroby nemá byť ponechaná osamotená. A máme ďakovať Pánovi za tie nádherné skúsenosti bratskej cirkevnej blízkosti, ktoré rodine pomáhajú prekonať ťažké obdobie bolesti a utrpenia. Táto kresťanská blízkosť jednej rodiny k druhej je pre farnosť pravým bohatstvom. Je to poklad múdrosti, ktorá pomáha rodinám v ťažkých chvíľach a umožňuje porozumieť Božiemu kráľovstvu lepšie ako mnohé príhovory! Sú to Božie prejavy nežnosti. Ďakujem.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)